

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๑๖

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00016

๑๖...

พระบัวเหี่ยวใช้พยายามอยู่หลายวัน ก็ยังไม่สบโอกาสที่จะเรียนถามข้อสงสัยจากท่านพระครู เพราะท่านไม่ค่อยมีเวลาว่างพอที่จะมานั่งให้ลูกศิษย์ซักถามได้เหมือนแต่ก่อน ยิ่งกิตติศัพท์ความดีงามของท่านเป็นที่เลื่องลือไป คนก็พากันมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหามากขึ้น มีผู้นิมนต์ท่านไปบรรยายธรรมตามสถาบันต่าง ๆ อยู่เนือง ๆ จนแทบไม่เว้นแต่ละวัน

นับตั้งแต่ครูสฤษดิ์ซื้อรถตู้มาถวาย ท่านก็ไปไหนมาไหนสะดวกขึ้น โดยมีนายสมชายเป็นพลขับ นายสมชายเล่าว่า แต่ก่อนที่ยังไม่มีรถไว้ใช้ เวลาจะไปไหนท่านจะว่าจ้างนายอู่ให้ขับรถไปให้ แต่นายอู่ก็ทำให้ท่านต้องเสียงานอยู่บ่อย ๆ เป็นต้นว่าคืนไหนฝนรัย รุ่งเช้าก็จะมาบอกว่าไม่สามารถขับรถไปส่งท่านได้ เพราะกลัวจะเกิดอุบัติเหตุ ไม่ว่าท่านพระครูจะอ่อนวอนอย่างไร นายอู่ก็ไม่ยอมไปทำเดี๋ยวนั้น ครั้นจะไปว่าจ้างคนอื่นก็ไม่ทันการ เพราะกว่าจะไปก็เลยเวลาที่เขานิมนต์ไปแล้ว

แต่ถึงนายอู่จะกลัวอย่างไรก็ไม่อาจหนีกฎแห่งกรรมไปได้ เพราะในที่สุดนายอู่ก็ประสบอุบัติเหตุรถคว่ำเสียชีวิต เนื่องจากไม่รักษาสัจจะ

เรื่องมีอยู่ว่า สมัยหนุ่ม ๆ นายอู่มีอาชีพล่องเรือค้าขายไปตามลำน้ำเจ้าพระยา ไปซื้อของกรุงเทพฯ มาขายต่างจังหวัด และเอาของต่างจังหวัดไปขายกรุงเทพฯ กิจกรรมก็รุ่งเรืองดีอยู่ มีเรือของตัวเองหนึ่งลำและทำเป็นเรือโดยสารด้วย

คืนหนึ่ง ขณะล่องเรือกลับจากกรุงเทพฯ คนขับเกิดหลับในเพราะเป็นเวลาที่มืดมากแล้วเรือจึงพุ่งไปชนแก่งกลางแม่น้ำพลิกคว่ำลง คนขับกับผู้โดยสารประมาณห้าหรือหกคนพากันจมน้ำตายหมด

นายอู่กำลังจะจมน้ำ ก็เกิดห่วงแม่กับเมีย ตอนนั้นเมียกำลังตั้งท้องลูกคนแรก เขาจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ตนรอดชีวิตแล้วจะบวชอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรหนึ่งพรรษา

ปรากฏว่านายอุ๋รอดจากการจมน้ำตายอย่างปาฏิหาริย์และกลับมาถึงบ้านได้ ไม่นาน ภรรยาที่คลอดบุตรออกมาเป็นหญิง เขาก็หาเลี้ยงลูกเมียเลี้ยงแม่ ยังไม่ยอมบวช ก็อยู่ต่อมา จนมีลูกอีกหลายคน ภายหลังได้ขายเรือมาซื้อรถเกี่ยวรับจ้างส่งคน ส่งของอยู่แถววัด

มาระยะหลัง ๆ นายอุ๋ฝันร้ายอยู่บ่อย ๆ คือฝันว่ายมบาลมาต่อว่าต่อขานที่นายอุ๋เสีย สัจจะ หากยังตื้อตึงไม่ยอมบวชจะต้องรถคว่ำคอหักตาย เขาจึงได้มาเล่าให้ท่านพระครูฟัง ท่านก็ขอร้องให้บวช นายอุ๋ก็ไม่ยอมบวช ทั้งยังขอร้องไม่ให้ท่านเล่าเรื่องความฝันให้แม่และเมียของตนฟัง คืนไหนฝัน รุ่งเช้านายอุ๋ก็จะไม่ยอมบวชรถ

เวลาผ่านไปอีกหลายปี กระทั่งลูกสาวคนโตอายุ ๒๑ และกำลังจะแต่งงาน นายอุ๋ก็ฝันร้ายถี่ขึ้น ท่านพระครูก็ขอร้องให้เขาบวช เพราะท่านรู้ว่าถ้าไม่บวช เขาจะต้องตาย นายอุ๋ก็ตื้อตึงมายอมบวช อ้างว่าถ้าเขาบวชแล้วใครจะหาเลี้ยงแม่เลี้ยงเมีย

ความจริงเขาจะบวชก็ได้ เพราะลูก ๆ ก็โตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันหมดแล้ว นอกจากไม่ยอมบวชแล้ว เขายังขอร้องท่านพระครูให้ปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ

อยู่ต่อมาไม่นาน นายอุ๋ก็รถคว่ำคอหักตายจริงดังที่ฝัน ท่านพระครูรู้สึกเศร้าสลดใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันเป็นกรรมที่เขาสร้างเองทำเอง เรื่องพอจะแก้ไขได้ เขาก็ไม่ยอมแก้ไข จึงต้องจบชีวิตอย่างน่าเอนจอนาถเช่นนั้น

“หลวงพี่ครับ หลวงพ่อให้มานิมนต์” นายสมชายมาบอกพระบัวเหี่ยวในตอนบ่ายวันหนึ่ง หลังจากที่ท่านปฏิบัติกรรมฐานเสร็จ

“นิมนต์ให้ไปที่กุฏิหลวงพ่อหรือ” พระหนุ่มเชื้อสายญวน ถามอย่างดีใจ เพราะจะได้ถือโอกาสเรียนถามข้อข้องใจสงสัยที่ติดค้างมาหลายวัน

“เปล่าหรือครับ ท่านให้มานิมนต์จะพาไปเจริญพระพุทธมนต์เย็นที่บ้านฝั่งโน้น ลูกสาวเขาแต่งงานครับ เขานิมนต์พระวัดเรา ๓ รูป หลวงพ่อให้ผมมานิมนต์หลวงพี่กับพระมหาบุญ บอกให้เอาย่ามกับตาลปัตรไปด้วย” นายสมชายบอกกล่าว

“ไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ” ถามอย่างยินดี

“สักพักก็ได้ครับ หลวงพ่อจะออกห้าโมง นี่เพิ่งจะบ่ายสาม หลวงพี่ไปรอที่กุฏิท่านก่อน ห้าโมงก็แล้วกัน ผมไปนะครับ”

“แล้วพระมหาบุญท่านทราบหรือยัง”

“ทราบแล้วครับ ผมไปเรียนท่านก่อนจะมาหากหลวงพี่” เสร็จธุระ นายสมชายจึงเดินกลับไปยังกุฏิท่านพระครู

พระบัวเหี่ยวจัดแจงสร่งน้ำ ชัดสีฉวีวรรณอย่างพิถีพิถันกว่าทุกวัน สร่งน้ำเสร็จก็จัดการนุ่งห่มอย่างเรียบร้อย รู้สึกตื่นเต้นที่จะได้ “ออกงาน” เป็นครั้งแรกของชีวิตการบวช ท่านถือตาลปัตรและยามเดินไปที่กุฏิท่านพระครู นั่งอยู่คนเดียวสักยี่สิบนาที พระมหาบุญก็มาถึง ผู้บวชที่หลังทำความเคารพภิกษุผู้เคยทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงด้วยการกราบสามครั้ง

“มานานแล้วหรือบัวเหี่ยว” พระมหาบุญทักขึ้นก่อน

“สักครูใหญ่ ๆ เห็นจะได้ หลวงพี่มาก็ดีแล้ว ผมอยากจะเรียนถามอะไรสักหน่อย”

“ถามมาก ๆ ก็ได้ ถ้าผมตอบได้ก็จะตอบ รับรองว่าไม่ปิดบังอำพรางเลยแม้แต่น้อย เป็นไง ปฏิบัติไปถึงไหนแล้ว ชาวว่าเป็นคนโปรดของท่านพระครูเลยนี่” คนจะถามกลับเป็นฝ่ายถูกถามเสียก่อน

“ก็ไม่เชิงครับ ท่านเมตตาผมมากกว่า เห็นเป็นคนซื่อ ๆ ซ่า ๆ ท่านคงจะสงสาร ก็เลยเอาใจใส่มากหน่อย ถ้าฉลาดหลักแหลมเหมือนหลวงพี่ ท่านก็คงปล่อยให้บินเดี่ยวได้แล้ว” พระบัวเหี่ยวตอบอย่างเอาใจ “หลวงพี่”

“แต่คุณก็ก้าวหน้าเร็วดีนี่ เมื่อตอนผมบวชใหม่ ๆ ท่านก็ประดับประดาอยู่หลายเดือนกว่าจะปล่อยให้บินเดี่ยวอย่างที่คุณเห็น ท่านพระครูท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่วิเศษที่สุด ผมเคารพนับถือท่านมากจริง ๆ”

พระมหาบุญพูดจากความรู้สึกลึกซึ้ง หากพระบัวเหี่ยวก็เข้าใจ เพราะความรู้สึกของท่านที่มีต่อท่านพระครูก็ไม่แตกต่างไปจากนี้

“หลวงพี่ครับ ผมไม่เคยออกงาน รู้สึกตื่นเต้นจนกลายเป็นความกังวล กลัวว่าจะวางตัวไม่ถูก หลวงพี่พอจะกรุณาแนะนำผมหน่อยจะได้ไหมครับ”

“ได้ซี ทำไมจะไม่ได้เล่า ไม่ต้องไปกังวลหรอก ให้ทำตามที่หลวงพี่ท่านบอกก็แล้วกัน เป็นต้นว่าเวลานั่งเขาจะเรียงตามอายุพรรษา สงสัยว่าคุณคงจะต้องนั่งท้ายแถว เพราะบวชที่หลังเพื่อน อย่าประหม่าก็แล้วกัน บทเจริญพระพุทธมนต์เย็น คุณก็ท่องได้หมดแล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับ ได้หมดแล้ว แต่ไม่ทราบว่าจะเวลาสวดจริง ๆ จะจำผิดจำถูกบ้างหรือเปล่า”

“จำถูกนะไม่เป็นไรหรอก แต่จำผิดคงไม่ดีนัก ประเดี๋ยวจะทำให้ขายหน้าพระวัดเราเอาอย่างนี้ถ้าตอนไหนไม่แน่ใจก็ให้ออกเสียงเบา ๆ ไม่มีใครเขารู้หรอก เพราะตอนสวดเราจะเอาตาลปัตรบังหน้าไว้” ผู้แก่พรรษากว่าแนะนำ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะประหม่ามากน้อยแค่ไหน คงจะเขินมากเลยถ้า....”

“ถ้าอะไร” พระมหาบุญซึก เพราะฝ่ายนั้นไม่ยอมพูดต่อ

“ถ้า...มีสาว ๆ มานั่งฟังนะครับ” พระมหาบุญจึงแถลงว่า

“ต้องมีแน่ ๆ อย่างน้อยก็เจ้าสาวคนหนึ่งละ แล้วยังจะเพื่อเจ้าสาวอีกคนหรือสองคน และถ้าเขาว่าจะมีพระหนุ่ม ๆ ไป พวกลูกสาว ๆ คงพากันแห่มาเซียวแหละ สงสัยว่าคราวนี้คุณจะต้องสึกเสียละมัง” พระมหาบุญพูดเข้า ๆ

“สึกนะไม่กลัวหรอกครับ กลัวจะประหม่า อย่างหลังนี่แกอย่างไรครับ”

“คุณก็กำหนดสิ รู้สึกอย่างไร ก็กำหนดไปอย่างนั้น ปฏิบัติแล้วก็ต้องเอามาใช้ประโยชน์ให้ได้ เอาเถอะตั้งสติเอาไว้แล้วก็จะดีไปเอง จำไว้แล้วกันว่าถ้าคุณขึ้นแสดงอะไรเป็น ๆ ออกไป คราวหน้าคราวหลังหลวงพ่อก็จะไม่พาคุณไปไหนต่อไหนด้วยอีก”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะพยายามเต็มที่เลยละครับ จะได้ออกไปเปิดหูเปิดตาบ่อย ๆ”

“แต่การไปไหนมาไหนบ่อยมันก็ไม่ดีสำหรับการปฏิบัตินะบัวเฮียว เพราะจิตมันจะท่องเที่ยวไปรับอารมณ์อื่น ไม่จดจ่อแน่วแน่อยู่นับอารมณ์กรรมฐาน แต่ก็นั่นแหละถ้าเรากำหนดได้ทันมันก็ไม่เสียหายอะไร นึกเสียว่าเป็นการหาแบบฝึกหัดมาให้จิตทำแล้วกัน” พระมหาบุญแนะนำในฐานะที่เคย “อาบน้ำร้อนมาก่อน”

ท่านพระครูลงมาจากกุฏิชั้นบน เมื่อเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาเศษ พระสองรูปที่นั่งรออยู่ท่าความเคารพด้วยการไหว้ แล้วลุกขึ้นเดินตามท่านไปยังรถที่นายสมชายรออยู่

ท่านพระครูขึ้นไปนั่งตอหน้าคู่กับคนขับ ส่วนพระมหาบุญกับพระบัวเฮียวนั่งถัดไปทางด้านหลัง นายสมชายปิดประตูเรียบร้อยแล้วจึงออกรถ วิ่งตรงไปออกสายเอเชีย แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ตัวจังหวัดซึ่งอยู่ด้านทิศเหนือของวัด ประมาณสี่สิบนาทีก็ถึงทางแยกเข้าตัวจังหวัด จากนั้นต้องวิ่งย้อนลงมาทางใต้อีกประมาณสองกิโลเมตร จึงถึงท่าเรือที่จะข้ามไปยังบ้านงานที่อยู่ทางฝั่งโน้น

“สมชายเฝ้ารถอยู่ฝั่งนี้ ไม่ต้องข้ามไปด้วย” ท่านพระครูสังฆรักษ์วัด แล้วท่านจึงเดินนำลงไปรอเรือจ้างซึ่งมีเพียงลำเดียว ครูหนึ่งหญิงแจวเรือจ้าง ก็แจวเรือเปล่ากลับมาหลังจากส่งผู้โดยสารขึ้นฝั่งตรงข้ามแล้ว

“นิมนต์หลวงพ่อก็จะ จะไปบ้านงานหรือจะ” หญิงแจวเรือเชื้อเชิญพร้อมกับตั้งคำถามในชนบทนั้นบ้านไหนมีงานก็เป็นอันรู้ถึงกันหมดทั้งตำบล

“ไปที่เดียวสามไหวใหม่จะหนู หรือว่าต้องที่ละคน” ท่านพระครูถามคนแจว ซึ่งเป็นหญิงสาวอายุไม่เกินไปสิบ เกรงว่าจะเกินเรี่ยวแรงของหล่อน เพราะน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาปริ่ม

ขอบตลิ่ง เนื่องจากยังไม่สิ้นเดือนสิบสอง ระยะเวลาข้ามฟากจึงดูกว้างไกลกว่าปกติ พระบัว
เหี้ยวมีอันต้องกำหนด “เขินหนอ” เมื่อสบตากับหล่อน

“ไหวจะ นิมนต์ทั้งสามองค์เลยจ๊ะ” หญิงสาวตอบ

“นั่นพายอีกกันไม่ใช่หรือ” พระมหาบุญชี้ไปที่ไม้พายซึ่งวางอยู่หัวเรือ

“เอาอย่างนี้ เตียวอาตมาจะช่วยพาย จะได้เบาแรงโยมหน่อย” พูดแล้วท่านก็ลงไปนั่ง
ที่หัวเรือ จับไม้พายมาถือด้วยท่าทางทะมัดทะแมง

เมื่อภิกษุอีกสองรูปขึ้นมานั่งในเรือเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวจึงออกเรือ โดยมีพระมหา
บุญช่วยแจวอยู่ทางด้านหัว ส่วนหล่อนอยู่ท้าย ท่านพระครูกับพระบัวเหี้ยวอยู่กลาง

“สองท่อมเล็กหรือยังจ๊ะหนู อาตมาต้องกลับประมาณสองท่อม” ท่านพระครูถาม ขึ้นจาก
เรือแล้วต้องเดินไปอีกหลายนาทีกว่าจะถึงบ้านงาน

“มีจ๊ะ หนูจะแจวจนถึงหกโมง ต่อจากนั้นพ่อเด็กเขาจะมาเปลี่ยนและไปเลิกเอาสองท่อม
ครึ่ง” หญิงสาวตอบ

“อ้อ มีลูกมีฝัวแล้ว แบบนี้ค่อยหายเขินหนอ” พระบัวเหี้ยวพูดในใจ รู้สึกโล่งอกเมื่อ
ทราบว่าหล่อนมีเจ้าของแล้ว

เมื่อถึงฝั่งท่านพระครูจึงถามว่า “เท่าไรจ๊ะหนู”

“นิมนต์เถิดจ๊ะ ฉันถวาย นึกว่าให้ฉันมีโอกาสได้ทำบุญก็แล้วกัน”

“อย่าเลยหนู กินแรงคนอื่นมันบาป เท่าที่หนูมีจิตศรัทธาก็ได้บุญแล้ว อาตมาขอ
อนุโมทนา เท่าไรจ๊ะ”

“คนละสองสลึงจ๊ะ หลวงพ่อให้ฉันมาบาทเดียวก็พอ” หญิงสาวลดให้ห้าสิบสตางค์

ท่านพระครูวางเงินไว้ให้สองบาท แล้วกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นอาตมาฝากซื้อขนมไปให้
ลูกหนูอีกหนึ่งบาท ขอบใจนะจ๊ะหนู”

หญิงสาวยกมือไหว้ พลังกล่าวขอบคุณ แล้วจึงรีบพายเรือเปล่ากลับไปรับผู้โดยสารที่
กำลังยืนรออยู่ทางฝั่งโน้น

ร้าน “ลมโชย” เป็นร้านอาหารที่ขึ้นชื่อของตำบล ตั้งอยู่ริมแม่น้ำติดกับท่าข้ามเรือ
ขณะนั้นกำลังขายดิบขายดี มีลูกค้านั่งเต็มทุกโต๊ะ โต๊ะที่ติดกับทางเดินมีแต่ผู้ชายล้วน กำลัง
ตั้งวงเสพสุรากันอย่างครื้นเครง มีจานกับแก้ม แก้วและขวดเหล้าวางอยู่เต็ม

เมื่อเดินผ่านโถงนั้น ท่านพระครูกำหนด “เห็นหนอ” แล้วจึงกระซิบกับพระบัวเหี่ยวว่า “เธอคอยดูนะบัวเหี่ยว เดี่ยวคนโถงนี้จะตีกันถึงเลือดตกยางออก รอให้เมาได้ที่เสียก่อน ขากลับเราทันได้เห็นแน่”

“หลวงพ่อรู้ได้อย่างไรล่ะครับ” พระบัวเหี่ยวถามตามความเคยชินเสียมากกว่า เพราะรู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“รู้ก็แล้วกัน ไม่เชื่อเธอคอยดูว่าจะเป็นอย่างไรที่ฉันพูดหรือเปล่า” แล้วภิกษุสามรูปก็เดินผ่านร้านนั้นไปบ้านงาน

หลังจากการเจริญพระพุทธมนต์เย็น สิ้นสุดลง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงกล่าวลาเจ้าภาพ แล้วพาภิกษุอีกสองรูปกลับวัด ส่วนพระอีก ๖ รูปมาจากวัดทางฝั่งนี้ จึงไม่ต้องไปข้ามเรือ ขณะเดินกลับ พระมหาบุญถามพระบัวเหี่ยวว่า “ไฉนคุณหายตื่นตื่นหรือยัง”

“จวนแล้วครับ เหลืออีกนิดเดียวก็จะหาย ต้องขอขอบคุณหลวงพี่มาก ๆ เลย ผมพยายามนึกถึงคำแนะนำของหลวงพี่เกือบตลอดเวลา เพื่อเจ้าสาวเขาช่วยจนผมประหม่า”

ฟังแล้วท่านพระครูอดรนทนไม่ได้ จึงขัดขึ้นว่า “รู้สึกว่าจะชื่นชมแต่คนสวย ๆ เท่านั้นนะบัวเหี่ยวนะ ไม่รู้หรือหรือว่า สตรีคือศัตรูพรหมจรรย์” พระบัวเหี่ยวตอบล้อเลียนว่า “รู้ซีครับหลวงพ่อ อาตมารู้หมด แต่อาตมาก็อดไม่ได้”

“ทำพูดดีไปเถอะ แล้วอย่ามาหาว่าฉันไม่เตือนก็แล้วกัน” ท่านพระครูนึกห่มั่นไส้

“ดูท่าทางคุณคงอยากสึกใช่ไหมคุณบัวเหี่ยว” พระมหาบุญถาม

“อยากครับ ผมอยากสึกออกไปแต่งงาน เห็นเขาแต่งงานแล้วผมก็อยากแต่งงานบ้าง” พระบัวเหี่ยวสารภาพ

“แล้วคุณคิดว่าจะได้แต่งงานหรือเปล่า”

“คิดว่าน่าจะทำได้ หลวงพี่ไม่เห็นหรือ พระวัดป่ามะม่วงตั้งหลายองค์ที่รูปหล่อน้อยกว่าผมก็ยังสึกออกไปแต่งงาน แล้วทำไมผมจะทำอย่างนั้นบ้างไม่ได้”

“มันไม่ได้อยู่ที่ดีกรีของความหล่อหรือ แต่มันอยู่ที่กรรม ถ้าเราไม่เคยทำกรรมกับใครไว้ก็ไม่ต้องมาขอใช้ คนที่เขาแต่งงานกันก็เพื่อจะมาร่วมกันใช้กรรม สำหรับเธอเขาเรียกว่าไม่มีคู่กรรม เชื้อสี ชาตินี้เธอไม่มีโอกาสได้แต่งงานหรือ” ท่านพระครูชี้แจง จำพูดของท่านจึงไปทำให้ใจของพระบัวเหี่ยวเหี่ยวแห้งหุดหู่โดยที่ท่านมิได้เจตนา

เมื่อเดินมาถึงท่าน้ำก็ต้องรอเรือซึ่งเพิ่งจะบรรทุกผู้โดยสารสองคนออกจากฝั่งไป คงต้องยืนรออีกหลายนาทีกว่าเขาจะพายกลับมาครับ

พระจันทร์ค่อนข้างลอยเด่นอยู่กลางฟ้า พวกผู้ชายที่นั่งกินเหล้าอยู่โต๊ะติดทางเดินยังไม่มีใครลุกไปไหน เสียงที่คุยซักจะดังมากขึ้น เพราะต่างก็กำลัง “ไต่ที” แล้วใครคนหนึ่งก็สบถขึ้นว่า

“...หมาตัวไหนตดวะ สงสัยแม่มันคงใส่เนา เหม็นฉิบหายเลย” พูดด้วยความโกรธ ผสมกับความเมา

“พูดยังงั้นมันก็ไม่สวยชีวะ เรื่องขี้เรื่องตดมันอดกันไม่ได้โว้ย หรือว่าแม่มึงไม่เคยตด” ชายที่นั่งติดกันพูดโกรธ ๆ

ท่านพระครูจึงกระซิบกับพระบัวเหี่ยวว่า “คอยดูนะ เดี่ยวไต่ดีกัน”

“หลงพ่อไปห้ามไว้เสียก่อนไม่ดีหรือครับ” พระบัวเหี่ยวออกความเห็น เพราะเกรงจะถูกลูกหลง ท่านพระครูตอบว่า

“พูดกับคนเมาก็ไปรู้เรื่องอะไร ดีไม่ดีจะเจ็บตัวอีกด้วย ก็คนไม่มีสติสัมปชัญญะ ไม่ว่าหน้าอินทร์หน้าพรหมพ่อซัดได้ทั้งนั้น”

เสียงทะเลาะรุนแรงขึ้น มีการด่าอย่างหยาบคาย ในที่สุดก็แบ่งออกเป็นสองฝ่ายแล้วก็ถึงขั้นตะลุมบอนกัน

“หลงพ่อ ทำไงดี ทำไงดี” พระบัวเหี่ยวกระซิบเสียงลั่น เขาก็สั่นตามไปด้วย

“เฉยไว้ ไม่ต้องกลัว มากับฉันรับรองว่าปลอดภัย” พระบัวเหี่ยวขำเลียงไปที่โต๊ะนั้น เห็นคนหนึ่งคว่ำขวดเหล้าฟาดลงบนศีรษะของอีกคนหนึ่ง ผู้ถูกฟาดล้มฟุบคาโต๊ะเลือดแดงฉาน

“หลงพ่อครับ ผมจะเป็นลมอยู่แล้ว” พระบัวเหี่ยวรู้สึกใจสั่น ขาสั่นพับ ๆ เคยเห็นแต่เลือดวัวควาย ไม่เคยเห็นเลือดคน

“กำหนดชื่บัวเหี่ยว” พระมหาบุญแหะ

“กำหนดไม่ไหวครับ มันกลัวจนตั้งสติไม่ได้”

“งั้นก็แปลว่าวันนี้คุณสอบตก ต้องกลับไปฝึกอีกมาก ๆ โหน่งไรเรือมาโน่นแล้ว”

เมื่อเรือเข้ามาจอดเรียบร้อย สมภารรูปหนึ่งกับลูกวัดสองรูปจึงพากันลงเรือ คราวนี้พระมหาบุญไม่ต้องช่วยแจว เพราะฝีพายเป็นชายหนุ่มรูปร่างกำยำล่ำสัน นั่งกันเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เห็นไหมบัวเหี่ยว เห็นโทษของการขาดสติหรือยัง นี่ถ้าคนพวกนั้นพากันมาเข้ากรรมฐาน ก็จะไม่มีการต้องตีกันหัวร้างข้างแตกอย่างนั้น”

“นั่นซีครับ ถ้าเจ้าหมอนั้น กำหนด “กลืนหนอ” เสียก็คงไม่มีเรื่อง นี้จะมีคนตายใหม่ ครับหลวงพ่อกับ” ถ้ามองอย่างเป็นห่วง

“ไม่หรอก เดี่ยวตำรวจเขาก็มาจัดการ” ท่านพระครูตอบ

“ผมว่าสาเหตุของเรื่องมันไม่ได้อยู่ที่การผายลมหรือครบหลวงพ่อกับ มันอยู่ที่เหล่าต่างหาก คนพวกนั้นพอเหล่าเข้าปาก ก็เห็นข้างตัวเท่าหมู” พระมหาบุญว่า

“ไม่ว่าคนพวกนั้น หรือคนพวกไหนหรือ พอเม้าขึ้นมาก็ต้องเป็นแบบนี้ทั้งนั้น ไม่งั้น พระพุทธองค์ท่านจะสอนหรือ....สุราเมรัยมีชขปมาที่ภูฐานา สุราเมรัยเป็นที่ตั้งแห่ง ความประมาท ศีลข้อนี้สำคัญที่สุด เพราะถ้าละเมิดข้อนี้ข้อเดียว ก็สามารถละเมิดข้ออื่น ๆ ได้ทั้งหมด ฉะนั้นถึงอยากให้ทุกคนเจริญสติปัญญา ๔ จะได้ไม่ขาดสติ”

“แต่บางคนเขาก็ชอบที่จะอยู่อย่างไม่มีสตินะครบหลวงพ่อกับ เพราะถึงเขาจะรู้ว่าสุราทำให้ขาดสติ เขาก็ยังดื่ม ทั้ง ๆ ที่รู้”

“คนพวกนี้น่าสงสารนะท่านมหา”

“สงสารทำไมครบหลวงพ่อกับ ผมว่าเราไม่ควรสงสารคนชั่ว” พระบัวเหี่ยวขัดขึ้น

“เธอไม่รู้อะไร คนชั่วนั้นแหละน่าสงสาร เพราะเขาไม่รู้ว่านรกกำลังรอเขาอยู่ ก็เลยประมาทมัวเมาในชีวิต คนทุกวันนี้มักจะตั้งอยู่ในความประมาทกันเสียเป็นส่วนใหญ่ น่าเสียดายที่เกิดมาเป็นมนุษย์ แต่ไม่ได้ใช้ความเป็นมนุษย์ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง”

ขึ้นจากเรือ ภิกษุทั้งสามรูปจึงเดินไปที่รถซึ่งนายสมชายเตรียมเปิดประตูรอไว้แล้ว

“เป็นไง รอนานไหม” ท่านพระครูทัก

“ก็กลับไปตื่นหนึ่งแหละครับ แต่ไม่ไหว ยุงชุมชะมัด อากาศหนาว ๆ อย่างนี้ไม่น่ามียุง”

ลูกศิษย์วัดพูดเป็นเชิงปน

ขณะที่นั่งมาในรถ พระมหาบุญเปิดฉากการสนทนาขึ้นว่า

“ความไม่ประมาทนี้สำคัญนะครบหลวงพ่อกับ ขนาดพระพุทธองค์จะปรินิพพานอยู่แล้วยังทรงเตือนภิกษุทั้งหลายให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท”

“ถูกแล้ว สมัยที่ยังทรงพระชนม์อยู่ ก็ตรัสสอนเรื่องความไม่ประมาทบ่อยครั้ง ทรงอุปมาอุปไมยว่า

....รอยเท้าของสัตว์บกทั้งหลายชนิดใด ๆ ก็ตาม ย่อมลงในรอยเท้าข้างใดทั้งหมด รอยเท้าข้างเรียกว่าเป็นยอดของรอยเท้าเหล่านั้นโดยความใหญ่ ฉะนั้นใด กุศลธรรมทั้งหลาย

ย่อมมีความไม่ประมาทเป็นมูล ประชุมลงในความไม่ประมาทได้ทั้งหมด ความไม่ประมาท
เรียกได้ว่าเป็นยอดของธรรมเหล่านั้น ฉะนั้น....”

“แหม หลวงพ่อยังกับเป็นตู้พระไตรปิฎกเคลื่อนที่แน่ะ” พระบัวเหี่ยวออกปากชม แต่
แล้วกลับตั้งข้อสงสัยว่า “แล้วเราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นพุทธพจน์จริง ๆ เพราะ
พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานไปตั้งสองพันกว่าปีแล้ว”

“เป็นชาวพุทธ ถ้าไม่เชื่อคัมภีร์พระไตรปิฎก ก็เอวังเท่านั้นเอง จริง ๆ นะบัวเหี่ยว ฉัน
ไม่ค่อยเข้าใจเธอสักเท่าไร เรื่องที่น่าสงสัย เธอก็ไม่สงสัย แต่เรื่องที่ไม่น่าสงสัยเธอกลับสงสัย
รู้สึกว่าคุณชอบ “ทวนกระแส” อยู่เรื่อยเชียวนะ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พระธรรมคำสอนเป็นสิ่ง
ทำทนายให้พิสูจน์ ถ้าไม่เชื่อก็ต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง แล้วเธอจะรู้ว่า พระธรรมคำสอนเป็นสัจ
ธรรมโดยแท้” ท่านพระครูถือโอกาส “เทศน์นอกธรรมาสน์”

“ผมเชื่อครับ เชื่อโดยไม่ต้องพิสูจน์ เพราะรู้ว่าหลวงพ่อกับคุณมาหมดแล้วนี่ครับ” คน
ถูกเทศน์ตอบเสียงอ่อย

นายสมชายขับรถออกจากตัวจังหวัด แล้วเลี้ยวเข้าถนนสายเอเชียประมาณสามสิบล
หนาทีก็นำจอดที่หน้ากุฏิท่านพระครู พระบัวเหี่ยวถือโอกาสถามเจ้าของกุฏิว่า

“อ้อ ลืมบอกไป พรุ่งนี้เป็นวันแต่ง เราต้องไปถึงบ้านงานเจ็ดโมงเจริญพระพุทธมนต์
ฉันเข้าแล้วก็กลับวัด ประมาณสิบโมงจะมีโยมมาหา จะมาสร้างหอประชุมให้ ต้องใช้เงินเป็น
ล้านเชียวหนาท่านมหา” ประโยคหลังท่านพูดกับพระมหาบุญ

“เขามีหนังสือมาบอกหลวงพ่อกับหรือครับ” พระมหาบุญถาม

“เปล่าหรือ”

“แล้วทำไมหลวงพ่อกับเธอครับ” พระบัวเหี่ยวถามทั้งที่ไม่น่าจะถาม

“ก็ “เห็นหนอ” เขาบอกเมื่อตอนเช้ามีดีนี่เอง” ท่านพระครูตอบ ท่านรู้ว่าพระบัวเหี่ยวมี
ข้อสงสัยอยากจะไต่ถาม จึงพูดตัดบทว่า “เอาเถอะ พรุ่งนี้ฉันจะให้เธอกับท่านมหาอยู่ฟังด้วย
หลังจากนั้นเธอมีอะไรจะถามก็ถามได้”

พระบัวเหี่ยวดีใจอย่างบอกไม่ถูก ขณะที่พระมหาบุญรู้สึกเฉย ๆ เพราะท่านสามารถ
ปรับความยินดียินร้ายให้สมดุลกันได้แล้ว

มีต่อ.....๑๗